

Sangen blev sunget og endnu én, og bagefter raabte flere endda paa én til, — men da rejste Væver Hansen sig og erklærede brat Mødet for afsluttet.

Klokken var ogsaa bleven langt over syv. Salen var næsten ganske mørk, og Luften derinde kvælende. Lidt lysere blev der, da Karlene nu sprang ned fra Vinduerne — nogle ud, andre ind. I et rødtligt Skær fra den nedgaaende Sol brød Forsamlingen op og trængte sig under øredøvende Spektakkel mod Udgangen.

Paa sin Vej ud af Salen blev Emanuel overalt omringet af Folk, der vilde trykke hans Haand og takke ham. Han følte sig ligesom baaret frem af Taknemmelighed og Hyldest. Det summede i Luften omkring ham med Udbrud af Glæde og Beundring. „Nej, hvor det dog er en skøn ung Mand!“ — „Ja, han ser dog ret ud som et Guds Barn.“ — „Saa from og god!“ — „Og han skal nok saadan ligne sin salig Mo'er!“

Udenfor Indgangen kom ogsaa Else hen til ham og trykkede rørt hans Haand, mens barnlige Glædestaarer stod hende i Øjnene. Han sagde smilende: „Selv Tak, Else!“ — og saa sig i det samme om efter Hansine.

Men hun var der ikke.